

ция; едва шестмесечно дете, той загубва баща си, който заемал служба по полицейското ведомство. Следъ като майката се оженива повторно за актьора Лудвигъ Гайеръ, семейството се преселва въ Дрез-

Рихардъ Вагнеръ

денъ. Тукъ той посещава известното „Kreuzschule“, ала скоро умира и втория мъжъ на майка му, и семейството наново се връща въ Лайпцигъ. Отначало В. е чувствувал едно неопредѣлено влѣчение къмъ изкуството, и едва къмъ 22 си година всецѣло се отдава на музиката. Преди това е ималъ даже погълъма склонностъ къмъ поезията. Първиятъ му творчески планъ е билъ да напише една драма въ Шекспировъ духъ. Поетътъ и музикантъ, обаче, сж живѣли въ еднаква степенъ въ артистичната природа на В., и като следствие отъ това щастливо двуединство — той става най-великият реформаторъ на музикалната драма. Музиката започва да занимава повече съзнанието му, когато сестра му постъпва въ Лайпцигския градски театъръ. Като гимназистъ, той учи пиано при органиста Готлибъ Мюлеръ, а по-късно, като студентъ по философия — контрапунктъ при Теодоръ Байлингъ — канторъ-органистъ на

„Томаскирхе“. Въ това време многостраннитѣ интереси на В. къмъ изкуствата се срѣдоточаватъ въ музиката, и той постепенно изоставя занятията по философия и естетика въ университета. Благодарение на всеобемащия свой духъ — само въ течение на 6 месеца, той овладява напълно учението за контрапункта. Около това време се отнасятъ и първитѣ му опити въ композицията: една соната за пиано, една симфония и една увертюра, написани подъ силно Бетховеново влияние. Следъ едно късо пребивание въ Виена, В. се отзовава въ Прага, започва първата си опера „Сватбата“ — довършена въ Лайпцигъ, но скоро унищожена отъ него като съвсемъ незрѣла работа. Като хормейстеръ въ Вюрцбургъ, той започва втората си опера „Фейтъ“, която довършва и, следъ връщането си 1834 въ Лайпцигъ, прави несполучливъ опитъ да бжде поставена на сцена.

Следната година, съ започването на новата опера „Любовна забрана“, получава мѣсто като музикален директоръ въ театъра въ Магдебургъ. Тукъ В. довършва операта, и се оженива за артистката Вилхелмина Планеръ, ала бракътъ излиза нещастенъ — и скоро бива разторгнатъ. Следъ несполучливъ опитъ да се постави операта му въ Берлинъ, и следъ кратко пребивание въ Кьонигсбергъ, той се отправя за Парижъ — градъ, който отдавна го е привличалъ. Тукъ го занимава единъ старъ планъ: да напише голѣма историческа опера по романа на Булвера — Риенци. Но къмъ осъществяването на този планъ той пристъпва едва презъ 1838 година, когато получава мѣсто на музикален директоръ въ Рига. Тукъ В. работи върху „Риенци“ — едно творение въ стила на голѣмата французска опера. Поради изтичане на контракта, той напуска Рига и, следъ едно опасно пжтуване по море — свързано съ предисторията на „Хвърчащиятъ Хонандецъ“ — (поводътъ за написването му) — презъ Лондонъ и Болоня, се отзовава направо въ Парижъ. Тукъ В. прави напраздни усилия да си пробие пжтъ като композитист, но бива принуденъ съ аранжиране на чужди работи да изкарва прехраната си. Въ дни на голѣма не-